

Một buổi sáng cuộc sống của người cao niên.

Hàng rong, một cảnh quen thuộc đang biến mất dần đi ở Gò Vấp, những ngày này.

Sáng Thứ Bảy đi ngang khu phố Việt Nam, góc đường King Rd và đường Burdette Dr có thể nhìn thấy một sinh hoạt rất Việt trên đường phố này. Đó có lẽ là xe đồ của người Việt, người đi mua đồ, và những hàng hóa...còn chia tay, đồ đạc làm gì như một hoạt cảnh của xe đồ của Petrus Ký, ngã bảy Sài Gòn xưa kia. Vui lòng, và rất thân thiện người người.

Lúc 7 giờ sáng nhiều người già đi bộ trên các vỉa hè, người thì tập thể dục, người đi đến quán cà phê, người đi lấy báo, cũng có những người đi làm như người lon lôn...tiếng nói của Việt vắng vẻ trên phố, quán đồ ăn ra, bên ngoài những chiếc xe người và xe đồ người thân bên cạnh xe người, các văn phòng còn đang đóng cửa đã có khách đi bộ bên ngoài. Bên kia là khu phố Lion, có nhiều nhóm người đi đồ đạc tán gẫu, đồ đạc báo...

Một buổi sáng cuộc sống của người cao niên.

Và nếu để ý người ta có thể thấy một vài người cao niên đi bộ như người chỉ xe và trên đó có một vài chậu hoa, rau, quảđang bày ra để bán cho khách qua đường. Giờ này có lẽ là giờ của những người cao niên.

Ở góc phố, gần bên xe, có một chiếc xe nhỏ, một chiếc bà đang chuồn bán những chiếc bao nylon để gói hàng cho khách. Hàng của bà bày bán là dăm quả mướp đắng, vài bó hành dòn, năm ba chậu rau chua, ngò ôm, ớt hiểm...Bà cười vui tít mắt. Vì làm bà cho biết quê của Vũng Tàu, bà đang sống với con cái tại San Jose. Bà nói “Bác ơi, bán cho vui, nhà làm gì. Cây trái, rau quả nhà trồng.” Bà có những khách hàng quen thuộc, và rau quả của bà chắc chắn là mới hái trong vườn.

“Nhà trồng đó bác ơi. Tôi đi làm. Bán để dành tiền giúp cháu quê nhà.”

Một người khách bên cạnh qua cửa sổ tiếng chào, hỏi thăm nhau sạch kho. Người này ghé qua mua một trái mướp đắng, người kia mua túi hành dòn...Còn cho biết về “buôn bán” này đây đã hơn 10 năm.

“Mấy năm trước chúng tôi có đến hơn 10 người, bày bán ở bên kia đường gần tiệm phở, nhưng sau này bị cảnh sát ngăn cấm vì sợ nguy hiểm.” Rồi bà than thở “Qua chow này người quen hỏi tìm mãi mới thấy.” Còn những người bán hàng của bà đi đâu. Bà cho biết có người đã qua đời và

cũng có người con cái không cho đi bán.

“Đâu có được bao nhiêu. Mẹ tôi bán 2 ngày cuộc i tuổi n cũng kiếm được ba chục. Con cái la rầy hoài nhỡ ng nhà làm được gì đâu. Thêm buồn. Ra đây vui, vui có tiền giúp chửa.”

Bà c, có thể, là một trong nhiều người cao niên không biết làm gì cho hết thì giờ trống vắng. Bà c cho biết bà còn có phước nên có con cháu chung nhà. Còn có nhiều vị cao niên khác đang sống cô đơn trong các nhà dưỡng lão.

Bà c cho biết năm nay c được 74 tuổi. Khi được hỏi c sẽ bán buôn như vậy sẽ được bao lâu nữa. C cười “Cũng còn sống thì đi cho vui thôi. Vài năm nữa các cháu lớn rồi sẽ về VN sinh sống.”

“Người già ở đây buồn lắm. Bên nhà còn có con cháu, láng giềng chụm qua lại ...bên này con cái có việc c a chúng nó, ai chăm sóc cho mình.” C tâm sự. Đây cũng có thể là suy nghĩ của một số người cao niên.

Ồi, Thăm Thía, Tuổi Già à Mẹ!

Nói đến tuổi già à Mẹ, nhà văn, nhà báo Andrew Lâm có viết như vậy “Người Việt có một câu nói: Mẹ là thiên đường giữa trời, địa ngục giữa già. Nay tôi đã vào cái tuổi già 70, câu nói này thật là thấm thía. Mẹ có tất cả những sản phẩm dành cho thanh thiếu nhi: đồ chơi, phim ảnh, máy chơi đĩa, tivi, điện thoại, khu giải trí có chủ đề (theme parks). Còn đối với người già, thì chỉ có sự cô lập và nỗi cô đơn. Căn bản những sản phẩm của người Việt đưa vào gia đình, cũng được, và khi ta mất những cái đó, ta mất đi một phần lớn cái tôi.” (There's a Vietnamese saying: America is paradise for the young, but hell for the old, and how true it seems now that I'm in my mid-70s. America has all these products that cater to children: toys, movies, video games, theme parks. For the old there's only isolation and loneliness. -Aging in a Foreign Land-Andrew Lâm-NAM Media)

Đối với người Mẹ và tôi, con cái còn phải đi làm. Thấy không lo ngại cho cha mẹ thì cho vào Viện Dưỡng Lão đã có người lo là chuyện đương nhiên. Tuy nhiên, họ có biết đâu khi các c vào đây, là cảm thấy mình bị bỏ rơi, các c buồn tẻ, thiếu sự thoải mái yêu c a người thân, vì vị trí người lão Mẹ rất khó.

- Thấy ăn uống không đúng khẩu vị.

- Ngôn ngữ bất đồng với y tá Mẹ.

- Không ai trò chuyện cùng ngày chớ nhìn qua cửa sổ với 4 bức tường.

Đó là tâm sự (tâm trạng) của một số người cao niên Việt trên đất Mẹ. Một bài viết đăng trên Việt Báo vào năm 2001 có kể lại tâm sự: “Người Việt ở Mẹ lúc tuổi già, những người nào đã học tập quen xã hội Mẹ và biết hiểu ít nhiều tiếng Mẹ thì còn tạm được, tinh thần không bị buồn khổ.

Còn một số các cơ sang sau thì ngấm không biết mấy, mới vì cớ đau phải đi thu c người thân họ c con cháu, thì rồi là kh.

Mặc dù đã 70 tuổi nhưng tôi may mắn lái xe được nên chấp phải phi con cháu. Có lần đi khám bệnh ở phòng mạch, tôi thấy 2 c. Một c bà có con gái đã đi đến người ch vào khám xong gọi con thì đón vui vẻ đi về. Trái lại, một c khác thì không biết con gái hay con dâu, ngay lúc mới đi nói năng đã nhm nhng, nét mặt không vui như bắt buộc mình cng phải đi a đi.”(Người Việt tuổi già - M-Kim Hoàng-Việt Báo 2001)

Đây là một thực tế. Bài báo viết tiếp “Tôi có hỏi c là c có bao nhiêu người con, c nói: “Có 3 người ở M, 2 người ở VN”. Theo c cho biết, tôi M, 2 người con c đau khá, công việc làm tiếp, nhà c đau sang tiếp. Còn người ở VN thì quá nghèo lại đông con. Tôi hỏi c thích ở M hay ở VN. C cho biết ở VN dù có nghèo nhưng thoải mái con cháu quây quần săn sóc, có hàng bà con bên bè. Số dĩ c ch u buồn kh ở M vì c có tiền già tháng tháng còn có thể gọi về chút tiền giúp đỡ con cháu và hàng nghèo. Nếu không vì khoản tiền già y thì c về VN lâu rồi. (Người Việt tuổi già - M-Kim Hoàng-Việt Báo 2001)

Theo câu chuyện kể qua lại giữa c bà 74 tuổi gặp ở đường King vào một sáng th B y thì may mắn hơn. C nói con cái ở VN c c cũng có việc làm. Về già c sẽ trở về VN để sống. Nhưng người khi còn sống ở Việt Nam không bao giờ nghĩ đến việc sinh sống tại một nơi nào khác ngoài quê hương. Họ sống và chết nơi mà ông bà cha mẹ đã sống và đã chết. Họ có thân nhân, giòng họ, gia đình.

Nhưng khi đến M, nhất là đối với người già, lại sống cũ không còn nữa. Người ta bắt buộc phải sống theo tiếp quán của nơi ở mới. Ở ngoài quốc, càng già càng mất nhiều như: Bên bè, thân nhân, trí nhớ, bắt đầu ng ng. Người thân quen thì cách xa nhau làm sao đến thăm được? Nhưng người sống cách biệt trong các nhà dưỡng lão, thì, nhưng ngày hạnh phúc nhất là những ngày con cháu đến thăm. Nhưng chúng cũng có đời sống riêng, thỉnh thoảng chỉ đến chơi để c một lúc rồi về, người ta sẽ làm gì cho hết những khoảng thì giờ trống rỗng sau đó?

Một bà tâm sự “Thật tôi nghĩ p khi người ta sống dài như vậy trong số cô đơn!”

Ở x M này, tuổi già đúng là tuổi lẻ th; không được người ta kính n hay cho một chút gì quan trọng. Ở quê nhà, các ông già bà lão thì được n vì nh, vì họ là những người chia xúi khôn cùng kinh nghiệm cho những người đi sau. Đi u đó không có ở đây. Không ai muốn nghe tiếng nói của người già. Họ cảm thấy b cô lập ngoài vòng ranh giới của con cháu M hóa của họ. Chúng c vang về nhiều th mà người già không hoàn toàn hiểu được.

Có phải vậy không? Th giờ hôm nay tôi M có phải là th giờ của người già?

Rồi cũng đến một lúc nào đó con người mình như hôm nay sẽ bước đến tuổi già. Họ sẽ nghĩ gì, có gì ng nh những người già hôm nay-Nhưng con người của th họ th nh t của cuộc đời họ.

Buổi sáng th B y, một buổi sáng như bao nhiêu buổi sáng khác trong ngày. Bên th bước ra khu phố Việt để cảm nhận một chút sống, tâm tình của người Việt tại những khu phố đông người

Một Ngày Cuộc i Tuổi n của người i Cao Niên

Tác Giả: Lê Bình
Thứ Hai, 09 Tháng 11 Năm 2009 19:02

Viết. Có thể không cần nh nào gì ng cần nh nào. Bn không cần nh n gì ng người i bên cần nh. Nh
mắt ông bn khi nghe chuyện đã bắt đầu i “Lo bò trng rắng.”